

[Alfred Jensen.]

at den lettelse i forbrugsafgifterne, der gennemførtes i dette forår efter forslag fra vort parti, har virket til en øget beskæftigelse, idet den jo betød, at cigarprisen faldt. Det er slet ikke lidt, det drejer sig om. I august 1950, altså før vi fik den sidste forhøjelse af tobaksafgifterne, havde man 573 arbejdsledige i tobaksindustrien, svarende til en ledighedsprocent af 6,1. I august måned 1951 var tallet 1 839, efter at det i juli måned havde været oppe på omtrent det dobbelte, det vil sige, at vi i august måned 1951 havde en ledighedsprocent på 20,2; men efter at afgiften på cigarer er nedsat, er der sket en bedring, idet ledighedstallet i august i år er 620 eller kun 7 pct. Jeg vil ikke dermed sige, at afgiftens nedsættelse er den eneste årsag til den øgede beskæftigelse, men jeg vil hævde, at den har spillet ind, har haft sin store indflydelse derpå, og at vort parti derfor havde ret, da vi i fjor stillede forslag om en lettelse i denne afgift.

Også på andre områder kan der spores en lignende nedgang i beskæftigelsen som følge af begrænsningen af købekraften, nemlig indenfor, hvad man kalder næringsmiddelindustrien. Jeg vil her se bort fra øllet, fordi adskillige mener, det kan være underordnet, om der produceres lidt eller meget øl, og ikke ønsker at se en større eller mindre aftagning af øl som noget udtryk for folks købekraft eller eksistensniveau. Nedgangen viser sig på andre områder, som man vel bliver nødt til at tage med i betragtning, såsom slagterierne og sukkervareindustrien. Her viser det sig, at der fra august 1950 til august 1952 for slagteriernes vedkommende er sket en fordobling af arbejdsløsheden, ja mere, idet tallene er steget fra 490 til 1 071. Her spiller naturligvis ikke alene den begrænsede købekraft i Danmark ind, her spiller også vore handelsforhold ind; det viser sig, at englændernes mindre aftagen af konservesvarer efter 1951 har betydet en nedgang i produktionen af kødkonserves her i Danmark, og en hel del af stigningen i arbejdsløsheden skyldes netop denne indskrænkning. Det hænger iøvrigt sammen med den øvrige økonomiske politik, som regeringen med rigsdagsflertallets tilslutning fører.

For sukkervareindustrien, som der jo også er lagt store afgifter på, viser det sig,

at ledigheden er steget fra 1,3 pct. i august 1951 til 5,7 pct. i august 1952. Selve tallene er ikke så store, det drejer sig om henholdsvis 28 og 95... Ja, nu ler ministeren, for han regner i tal og ikke i menneskeskæbner, men det er akkurat lige hårdt for sukkerarbejderen, om der går 100 eller 1 000 arbejdsløse, når han selv står uden beskæftigelse, ikke har mulighed for at komme ind på en arbejdsplads og ikke har mulighed for at klare sig for den understøttelse, han får. Han bliver nødt til at se på de chancer, der er for en udvidelse af hans fags beskæftigelsesmuligheder, og det viser sig, at også de er blevet ringere, end de var før. Også det kan føres på regeringens politiks konto.

Jeg kunne tage andre fag frem, som viser det samme. Det gælder for skotøjsindustriens vedkommende, hvor der har været en stærk stigning i arbejdsløshedstallet, men hvor der i den seneste periode synes at være en vis langsommere stigning i arbejdsløshedstallet. Jeg er ikke klar over, om de seneste tal viser en nedgang i arbejdsløshedstallet — det kan ministeren måske give oplysning om —, men det er en kendsgerning, at arbejdsløsheden er steget temmelig stærkt i skotøjsindustrien. Det samme gælder papirindustrien, hvor vi foruden de store prisforhøjelser på papiret — der er ganske vist sket fald i den senere tid — har fået de store papirafgifter, der har virket i høj grad hemmende på produktionen, ikke alene for bogtrykkerne, men også for bogbinderne. For bogtrykfagets vedkommende er arbejdsløshedsprocenten steget fra 0,5 i august 1950 til 4,7 i august 1952, og for bogbindernes vedkommende er der en lignende udvikling, den er absolut ikke mildere, snarere værre, og der er ingen tvivl om, at bortset fra hvad de stigende papirpriser har betydet for beskæftigelsens stagnation indenfor de to fag, så har også papirafgiftens forøgelse, som fandt sted i 1950, yderligere tjent til at hemme produktion og omsætning og dermed ført til en forøget arbejdsløshed for de pågældende fags arbejdere.

Der næst jern- og metalindustrien. Den rammes ikke i samme grad af købekraftens begrænsning som de industrier, jeg har nævnt forud. Det, der virker ind her, er i første række helt andre årsager, nemlig vor handelspolitik og vor oprustningspolitik, der jo derigennem, at man bruger materia-